
Húsvét III. hete

Csütörtök

ApCsel 8,26-40 ■ Jn 6,44-51

„A Szentlélek akkor így szólt Fülöphöz: »Menj, és szegődjél oda a kocsihoz!«”

Az ember önmaga erejéből többre nem képes, mint megérezni az Atya vonzását és szinte öntudatlanul engedelmeskedni neki. Az írások értelmét, az isteni kinyilatkoztatás mélységeit azonban csak a Szentlélektől megvilágosított elme és az élő hitre jutott szív képes felfogni.

Fülöp itt Jézus Krisztus személyében cselekszik. Annak küldetését folytatja, akit az Atya küldött, hiszen ő többé nincs közöttünk emberi valóságában. Akit az Atya vonz, annak mibennünk, Krisztus híveiben kell megtalálnia a tanító Krisztust, aki a mi szavaink, tetteink, életünk példája által akarja feltárni a világnak az Atya üzenetét.

Az Atya vonzásának engedelmeskedő kereső ember és a Szentlélek indításának engedelmeskedő, Jézus Krisztus küldetésében járó keresztyén egyaránt úton van, s egyszer csak találkozik. Azért vagyunk küldöttek, hogy odalépjünk azokhoz, akik már felismertek szívük mélyén egy bizonyos vonzást, de még nem tudják, pontosan hová is tartanak, hol annak a titokzatos mágneses erőnek a forrása, amelynek hatása alá kerültek. Nem provokációra, gyanútlan járókelők leszólítására, erőszakos térítésre küld a Szentlélek, hanem arra, hogy odaszegődjünk azok mellé, akik keresnek ugyan, de nincsen, aki a mind teljesebb látásra és értésre juttassa őket, s elvezesse Krisztushoz. Ehhez, persze, mindenekelőtt az kell, hogy észrevegyük, kik azok a környezetünkben, akikhez oda kell szegődnünk. Azután pedig, hogy hamis alázattal el ne hárítsuk magunktól ezt a feladatot, mondván, mi nem vagyunk illetékesek, mert nem tanultunk teológiát. Elsősorban nem teológiai tudásra, hanem élő hitre van szüksége ma a körülöttünk élőknek, s ha az Egyház missziós lendülete alábbhagyott, annak nem a teológiai ismeretek hiánya, csökkenése, hanem a mi hitünk gyöngesége az oka.

Fülöp diakónustól megtanulhatjuk, hogy a Szentléleknek engedelmeskedve, nem saját kezdeményezésünktől, hanem Istentől kapott küldetésünket teljesítve kell a keresők mellé szegődnünk.

A másik lecke, amit ma megtanulhatunk, hogy beszélgetésünk abból induljon ki, ami foglalkoztatja azt, akihez odaszegődtünk. Amikor azonban mi kezdünk beszélni, egy percig sem szabad elfelednünk, hogy kit kell hirdetnünk. A harmadik évezredben mi nem sikeres életet, önmegvalósítást, de még csak nem is szellemi-lelki energiáknak köszönhető magasabb fokú tudatállapotot hirdetünk, hanem egy személyt: Jézus Krisztust, az Atya küldöttét.